

MICHAEL McDOWELL

BLACK WATER

DE OORLOG

XANDER
THRILLER

1

Het strand

Mary-Love was al twee jaar dood. In de maanden na de begrafenis waren de leden van de familie Caskey alert geweest op de verschuivingen en veranderingen die ongetwijfeld binnen de familie zouden plaatsvinden. Die veranderingen verliepen langzaam en subtiel. Elinor, Oscar en Frances waren nauwelijks veranderd, al leek Elinor meer op haar gemak nu haar belangrijkste rivaal en vijand eindelijk dood en verslagen was. Frances was zestien, en zat in de vierde klas van de middelbare school. De drie jaar dat ze met pijn op bed had gelegen leken vaag en ver weg, en slechts af en toe verontrustend.

Hun buurvrouw Sister Haskew was niet teruggekeerd naar haar echtgenoot, die trouw elke Kerstmis langskwam en tussendoor misschien ook nog één of twee keer. Bij elk bezoek leek de afstand tussen hem en zijn vrouw groter te worden. Maar de breuk tussen hen werd nooit erkend. Sister zei soms: 'Early reist zo verdomde veel. Hoe moet ik hem bijhouden? Ik blijf liever hier in Perdido met Miriam. Zij heeft me nodig.' Dat laatste deel van die opmerking klopte niet helemaal, want de achttienjarige Miriam vond dat ze niemand nodig had. Ze zag zichzelf als de ware erfgename van haar grootmoeder. Haar grootmoeders geld en de aandelen waren gelijkelijk verdeeld over Sister en Oscar, maar Miriam had, veel belangrijker, Mary-Loves huis geërfd en was eveneens begiftigd met Mary-Loves vijandige houding jegens Elinor Caskey, ook al was dat haar moeder. Miriam sprak haar moeder nooit aan als ze haar op straat tegenkwam

en zwaaide nooit als ze elkaar door de ramen van hun huizen konden zien. Miriam knikte wel met tegenzin naar haar vader Oscar, en had altijd een wreed woord voor haar zus Frances in petto, die ze regelmatig op school tegenkwam.

Sister en haar wilskrachtige nichtje Miriam vormden samen een ongelukkig huishouden, altijd gespannen en gebogen onder de druk van hun afzonderlijke geheimen. Sister durfde aan niemand, zelfs niet aan Miriam, toe te geven dat ze niet langer van haar man hield. Dat ze zelfs opzag tegen zijn zeldzame korte bezoeken. Miriam durfde haar moeder niet openlijk de oorlog te verklaren uit angst dat ze zou worden verpletterd door Elinors superieure strategische kennis en ervaring in de strijd.

Bij de burens aan de andere kant was James Caskey inmiddels een oude man. Hij was echter heel gelukkig met het grootbrengen van zijn nu veertienjarige neefje Danjo. Danjo was dol op James en deed nooit iets wat zijn oom boos maakte of teleurstelde. De oudere broer en zus van Danjo, Malcolm en Lucille, waren juist een bron van zorg voor Danjo's moeder, Queenie Strickland. Malcolm was twintig en leek tot weinig in staat. Hij had ooit een baan gehad in Cantonement, maar was die na een week weer kwijtgeraakt. Een andere baan in Pensacola was van nog kortere duur geweest. Na zijn terugkeer bij zijn moeder in Perdido had Malcolm Queenie gesmeekt om een baan bij de houtzagerij te regelen. Malcolm had nu de leiding over een hakselaar, maar omdat hij niet oplette, liep hij voortdurend het risico één of beide armen te verliezen in de klauwen van dat enorme, krachtige apparaat. De achttienjarige Lucille was nog altijd een zelfvoldane zeurkous, maar ze was op een pipse manier wel mooi. Ze vertoonde haar beperkte charmes bij de snoepbalie in de Ben Franklin en rook elke dag als ze thuiskwam naar ranzige popcornolie. Zowel Lucille als Malcolm maakte zich zorgen over het feit dat ze zo'n ondergeschikte functie vervulden. Ze behoorden tenslotte tot de machtige Caskeyclan.

Als eigenaars van de enige bedrijfstak in de stad zou je kunnen zeggen dat de Caskeys de hele stad in hun bezit hadden. Ze gedroegen zich daar echter niet naar. De Caskeys hielden rekening met de behoeftige omstandigheden van de andere bewoners van Perdido en gaven geen blijk van de rijkdom die ze zeker wel hadden vergaard. De Depressie was over zijn hoogtepunt heen en ze hadden hem overleefd. En wie het had overleefd had het goed voor elkaar, vooral in dit noodlijdende deel van het land. De houtzagerijen van de families Turk en DeBordenave hadden, na tientallen jaren in gebruik te zijn geweest, hun deuren gesloten, waarna de machines, het land en de werknemers waren overgenomen door de familie Caskey. Na de dood van Mary-Love had James de houtzagerij volledig overgedaan aan zijn neef Oscar. James ging niet langer naar kantoor, maar zat nu hele dagen op de veranda met zijn schoonzus Queenie.

Oscar had de afgelopen jaren veel risico's genomen met de houtzagerijen en goed gebruikgemaakt van alle kleine kansen die op zijn pad kwamen. Hij stak elke cent van het geld dat hij verdiende in de houtzagerijen om die verder uit te breiden en te moderniseren of om bosgebied aan te kopen. In 1938 was de familie Caskey rijk aan grond. Maar de houtzagerij, de ramenfabriek, en de fabriek waar hekwerk, elektriciteitspalen en spoorbalken werden gemaakt – alle in uitstekende staat en misschien wel de geavanceerdste in het land – opereerden op slechts een kwart van de capaciteit. De arbeiders werden regelmatig om twaalf uur 's middags naar huis gestuurd, al kregen ze wel voor een hele dag betaald. De familie Caskey bezat honderdvijfentertigduizend hectare aan bosgrond, verdeeld over vijf districten in Alabama en Florida, maar de houthakkers hoefden nooit verder dan acht kilometer van de stad te reizen omdat er zo weinig bestellingen binnenkwamen. Sister en James hadden weinig geld nodig omdat ze een rustig leven leidden. Evengoed moesten ze voor dat kleine beetje hun hand ophouden bij Oscar, die

hun het benodigde geld in kleine coupures overhandigde. Dit vonden Sister en James een vreemde gang van zaken, omdat de huishoudens in de familie Caskey nooit eerder zo kort waren gehouden. Uiteindelijk vroeg James aan Oscar of hij zeker wist dat hij de juiste koers voer met hun geld en hun houtzagerijen, waarop Oscar antwoordde: 'Elke cent is geïnvesteerd.'

Sister zei: 'Dat weet ik, Oscar, maar moeten we niet iets achter de hand houden?'

'Dat kunnen we ons nu niet veroorloven,' antwoordde Oscar. 'We moeten zorgen dat we er klaar voor zijn zodra dit land er weer bovenop is.'

'Oscar,' zei James streng, 'dit land zit inmiddels al tien jaar aan de grond. Wat maakt dat je denkt dat het er weer bovenop zal komen? Ik maak me om mezelf geen zorgen, want ik weet dat ik het wel red. Ik wil er alleen voor zorgen dat alles goedkomt met Elinor, Frances, en Sister en Miriam. Hoe zal het Danjo, Queenie en haar kinderen vergaan als mij iets overkomt?'

'Vertrouwen jullie me niet?' riep Oscar uit. 'Snappen jullie niet wat ik probeer te doen?'

'Nee,' zei Sister. 'Ik denk niet dat James en ik dat snappen.'

'Ik niet, nee,' beaamde James.

'Ik probeer ons rijk te maken,' kondigde Oscar aan.

'Waarom?' vroeg Sister. 'Toen het vijf jaar geleden zo slecht ging met iedereen, hadden we al het geld dat een verstandig mens zich maar kon wensen. Nu zeg je dat we het goed hebben, maar als ik Ivey om een fles melk wil sturen, moet ik eerst naar de houtzagerij om de kleine kas te plunderen.'

'Dat is maar tijdelijk,' zei Oscar. 'En je weet dat het zo erg nog niet gesteld is, Sister.'

'En als de zaak failliet gaat?' vroeg James. 'Wat doen we dan?'

'De zaak gaat niet failliet. Gun me gewoon een tijdje de rust om dit op te lossen. Jullie zien het nu niet, maar we staan er goed voor.'

James en Sister zagen het inderdaad niet, maar besloten Oscar na enige twijfel toch te vertrouwen. ‘Wat kunnen we,’ zei James later tegen Sister, ‘tenslotte anders doen?’

Hoewel James en Sister hun twijfels hadden en Oscar niet steunden als het aankwam op het leiden van de houtzagerij, kon Oscar altijd rekenen op het vertrouwen van zijn vrouw. Elinor zei steevast: ‘Oscar, ik ken je en ik weet dat je het goed aanpakt.’

De hele familie Caskey was aanwezig bij de ceremonie die het einde inluidde van Miriams middelbareschooltijd. Ze hadden uit de krant vernomen dat Miriam de afscheidsrede van haar klas mocht houden. Ze had er zelf niets over gezegd, alsof ze haar familie het genoeg wilde ontnemen om trots op haar prestatie te kunnen zijn. Tijdens haar foutloos uitgesproken toespraak vergeleek Miriam tot ieders verbazing het leven met een matroesjka. Nadat de diploma’s waren uitgereikt stond Miriam iedereen toe haar een zoen te geven, zelfs haar moeder, vader en zus. Miriam zag in dat ze bij een gelegenheid als deze formele vernederingen moest ondergaan. Het was die middag zinderend heet, en de laatstejaars liepen in hun witte toga’s en baretten doelloos met hun families over het footballveld, alsof ze allemaal een zonnesteek hadden opgelopen. Oscar sprak zijn dochter aan alsof hij een gesprek aanging met een van Miriams klasgenoten die hij nooit eerder had ontmoet en vroeg: ‘Denk je dat je gaat studeren?’

Miriam wachtte even voor ze antwoord gaf. ‘Ik denk erover na,’ zei ze ten slotte.

‘Waar zou je naartoe willen?’ vroeg Elinor, die van de gelegenheid gebruikmaakte om haar dochter rechtstreeks aan te spreken.

‘Dat weet ik niet precies,’ antwoordde Miriam haastig, waarna ze vluchtig om zich heen keek en wegrende om een gehate klasgenoot te omhelzen.

Sister stelde Miriam later dezelfde vraag, maar zelfs zij kreeg geen eenduidig antwoord. James zei tegen Sister: ‘We komen er pas achter op de dag dat Miriam vertrekt, als ze al besluit om te gaan.’

Sister zei zuchtend: ‘Waarom denk je dat Miriam zo is?’

James antwoordde verbaasd: ‘Vanwege Mary-Love natuurlijk. Is het je niet opgevallen, Sister? Miriam lijkt precies op je moeder.’

En dat was zo. Ze beraamde haar plannen voorzichtig en in het geheim.

Toen de hete zomer aanbrak, wist nog altijd niemand wat Miriam die herfst zou gaan doen. Dit was geen onbelangrijke vraag voor Sister, want als Miriam ging studeren had Sister geen reden meer om in Perdido te blijven. Ze zou een ander excuus moeten bedenken om niet naar haar man terug te keren. En het was bijna niet voor te stellen dat Miriam níét naar de universiteit zou gaan. Een meisje als Miriam, dat slim genoeg was om de afscheidsrede te mogen houden, en bovendien was gezegend met maatschappelijk aanzien en een financieel zekere toekomst, moest wel gaan studeren. Sister raakte zo ontmoedigd door het idee dat ze redenen moest bedenken om niet naar Early Haskew terug te keren dat ze zichzelf begon voor te houden dat Miriam helemaal niet weg zou gaan.

Dus wachtte iedereen ongeduldig op de herfst om te zien wat Miriam zou doen. Maar Miriam kwam met een tussentijdse verrassing. Eind juni ging Miriam naar een feest in het casino op Santa Rosa Island in de baai van Pensacola. Vanaf die dag was ze geobsedeerd door het strand. Elke ochtend vertrok ze om halfzes ’s ochtends in de kleine sportwagen die Mary-Love haar had gegeven om pas terug te keren als het tijd was voor de middagmaaltijd. Haar huid kleurde steeds donkerder.

‘Zou ze met een jongen afspreken?’ vroeg Queenie aan James.

‘Ik vraag het me af,’ antwoordde James, waarna hij die avond Sister dezelfde vraag stelde.

‘Spreek je soms met een jongen af op Pensacola Beach?’ vroeg Sister de volgende middag aan Miriam toen die met een handdoek over haar schouder het huis in liep.

Miriam leek beledigd door de vraag. ‘Sister, ik rij daarnaartoe zodat ik op het strand kan liggen zonnen.’

‘Ik vroeg het me alleen maar af,’ zei Sister.

Die middag stapte Miriam, in een witte zomerjurk waarin haar donkerbruine teint goed uitkwam, door de met zand bedekte tuin naar haar moeders huis, waar ze op de deur klopte. Elinor deed open.

‘Elinor, is Frances in de buurt?’ vroeg Miriam stijfjes. Ze had gehoopt dat Frances zelf of misschien Zaddie de deur open zou doen. Het stond Miriam tegen om met haar moeder te praten.

‘Nee, ze is er niet. Ze is de stad in, maar ze zal aanstonds weer terug zijn. Wil je binnen wachten?’

‘Nee, hoor. Maar kun je haar straks vragen of ze even naar me toe kan komen? Ik wil haar iets vragen. Nog voor Elinor iets kon zeggen had Miriam zich omgedraaid en was ze weggelopen.

Frances, die verbaasd en verontrust was dat ze door haar zus was ontboden, haastte zich naar haar toe om de zaak zo snel mogelijk af te handelen, als een veroordeelde crimineel die de executiedatum liever naar voren haalt dan uitstelt. Miriam zat boven voor het raam van haar slaapkamer een tijdschrift te lezen.

‘Miriam, mama zei dat je me wilde spreken.’ Frances stond in de deuropening van de kamer en Miriam moedigde haar niet aan verder naar binnen te komen.

‘Dat klopt. Ik wilde weten of je morgen met me mee wil naar Pensacola.’

Nu de reden dat ze was ontboden bekend was, werd haar verbazing alleen nog maar groter. ‘Waar... waarom?’ stamelde ze.

‘Om op het strand te liggen.’

Frances staarde Miriam als verdoofd aan.

‘Nou?’ vroeg Miriam ongeduldig. ‘Wil je mee of niet?’

‘Ja,’ flapte Frances eruit.

‘Kun je om half zes klaarstaan?’

Frances knikte.

‘Dan rij ik weg. Als je niet op je veranda staat, vertrek ik zonder jou. Ik ben niet van plan om zo vroeg in de ochtend bij Elinor aan te kloppen, en ik ga je ook niet roepen. Sta je op de veranda als ik klaar ben om te vertrekken?’

Frances knikte opnieuw.

‘Goed,’ zei Miriam. ‘Ivey maakt wel iets dat we kunnen meenemen, dus je hoeft geen eten mee te nemen. Als je iets bij de kiosk wilt kopen, moet je wat geld meenemen.’

‘Goed,’ antwoordde Frances, terwijl ze aarzelend bleef wachten op verdere instructies.

Die kwamen niet. Na een paar tellen keek Miriam op en merkte ze op: ‘Ga nu maar weer weg. Ik heb het druk.’

Als verdwaasd liep Frances naar huis. Haar vader noch haar moeder begreep wat deze uitnodiging kon betekenen. Elinor belde James op om te zien of hij of Queenie enig idee had wat dit te beduiden had. Ze kwamen er niet uit, dus belde James Sister. Sister wist het ook niet zeker, maar ze had wel een idee: ‘Misschien wil Miriam iedereen laten weten dat ze niet elke dag naar Pensacola gaat vanwege een jongen. Dat kan de reden zijn dat ze Frances meeneemt.’

Miriam reed snel. Ze had de kap van haar sportwagen omlaag gedaan en de wind loeide zo hard dat de zussen niet met elkaar konden praten. De zon stond zo vroeg op de ochtend nog laag. Miriam en Frances droegen badpakken onder hun zomerjurken. De tocht nam iets meer dan een uur in beslag en toen de zussen bij het strand aankwamen was dat nog leeg. Het casino was nog niet open, maar aan het eind van de pier had een zestal vissers hun hengels uitgegoid. Miriam liep een paar honderd

meter voorbij de pier naar een stuk verlaten strand waar ze haar handdoek uitspreidde. Ze wees woordeloos naar de plek waar Frances de hare kon neerleggen.

‘Heb je zonnebrandcrème bij je?’ vroeg Miriam abrupt.

‘Nee.’ zei Frances. ‘Had ik die mee moeten nemen?’

‘Natuurlijk. Je verbrandt sowieso omdat je niet gewend bent aan de zon, maar zonder crème verga je van de pijn tegen de tijd dat we thuiskomen. Gebruik die van mij maar.’

Frances stond gedwee toe dat ze met de koude crème werd ingesmeerd. Miriam smeerde haar ruw in, en toen ze klaar was met Frances, voerde ze dezelfde handeling bij zichzelf uit.

‘Wat moet ik nu doen?’ vroeg Frances bedeesd.

‘Niets. Je moet je alleen af en toe omdraaien. En niet praten.’

Als Miriam op haar buik lag om haar rug te zonnen, lag ze te lezen. Als ze op haar rug lag, lag ze met gesloten ogen te slapen, of leek ze althans te slapen.

Frances had zich nog nooit eerder zo erg verveeld, zelfs niet toen ze met gewrichtsontsteking in bed had gelegen. Ze had niets te lezen meegenomen. Ze hoorde alleen het doffe gebulder van de Golf van Mexico. Haar benen werden besprongen door bijtende zandvliegen. Het verblindend witte zand en de bleke lucht onttrokken alle kleur aan het landschap tot alles overweldigend licht en overweldigend fel leek, alsof er voortdurend een nieuwscamera flitste. Ze voelde dat haar huid begon te verbranden. Ze durfde niets tegen haar zus te zeggen omdat die van tevoren elke conversatie al had verboden.

Frances kwam overeind op haar handdoek en begon verlangend naar het water te kijken. Toen het leek of haar huid in brand stond en het bloed in haar aderen kookte, draaide ze zich eindelijk naar Miriam en vroeg: ‘Mag ik erin?’

‘Waarin?’ snauwde Miriam.

‘In het water?’

‘Ja, al snap ik niet waarom je dat zou willen. Ik heb een hekel

aan zwemmen. Pas op voor kwallen. En voor de onderstroom. Er heeft daar woensdag iemand een haai gezien.'

'Ik zal voorzichtig zijn,' zei Frances terwijl ze van haar handdoek opstond.

Ze rende naar het water en sprong in een golf die net tegen de kust sloeg. Het water was heerlijk koel en ze genoot van de beweging van de golven. Ze vond zelfs de zilte smaak lekker. Frances was nooit eerder in de Golf geweest. Als ze aan water en waterlichamen dacht, dacht ze alleen aan de modderige Perdido. De Perdido sprak met een zachte, geheimzinnige stem bestaande uit honderden onophoudelijke, onherkenbare geluidjes. De Golf had integendeel maar één enkele stem, regelmatig, luid en doordringend. Het water van de Perdido was donker en troebel, alsof het geheimen bewaarde in de diepte, maar het water van de Golf was helder blauw en wit, en Frances kon haar voeten er doorheen zien. De bodem van de Perdido was een onpeilbare laag zachte zwarte modder waarin dode dingen verscholen gingen, maar onder de daverende golven hier lag een stevige laag wit zand met miljoenen stukjes kleurrijke schelpen. In de Perdido zwom slechts een enkele stuurse brasem of meerval, maar hier zag ze gapende schelpen in het zand, felgroen zeewier, grote scholen witvis, en grotere vissen die soms boven een golf uit vlogen.

Frances zwom nog verder de zee in, waar de vissen nog groter waren. Ze zwommen sloom opzij als ze langskwam. Ze voelde de onderstroom waar Miriam haar voor had gewaarschuwd, maar had toch niet het gevoel dat ze gevaar liep. Ze liet zich verder de zee in trekken. Ze zag dat de pier inmiddels nog slechts een donkere lijn was die het water in stak, en haar zus zag ze helemaal niet meer. Ze besepte dat ze waarschijnlijk te ver de zee in was gegaan, maar was nog altijd niet bang. Terwijl ze traag terug naar de kust zwom, besepte ze dat ze er altijd zeker van was geweest dat ze hiertoe in staat was.

'Ik dacht dat je was verdronken,' zei Miriam kalm opkijkend

van haar boek toen Frances weer drijfmat naast haar handdoek op het strand stond. ‘Toen ik opkeek was je verdwenen. Je bent vast te ver de zee in gegaan.’

‘Nee, nee...’

‘Het is tijd om naar huis te gaan.’

Frances keek haar zus verbaasd aan. ‘Het kan nog geen tijd zijn om naar huis te gaan. We zijn er net.’

Miriam keek omhoog terwijl ze met haar hand haar ogen afschermde. ‘Hoelang denk je dat je in het water bent geweest?’

‘Twintig minuten? Een half uur?’

Miriam wees omhoog naar de hemel. ‘Kijk naar de zon,’ zei ze. ‘Recht boven ons. Het is bijna twaalf uur. Je hebt ruim drie uur in het water gelegen.’

Frances keek naar de hemel en draaide zich toen om, waarna ze een laatste blik wierp op het warme blauwe water van de Golf van Mexico.

Onderweg naar huis zei Miriam niets, maar dat vond Frances niet erg. Miriam hield één hand aan het stuur terwijl ze door haar donkere bril peinzend naar de weg staarde. Frances lag met haar hoofd naar achteren, slap, maar niet uitgeput. Toen ze Perdido naderden probeerde Frances een manier te bedenken om haar zus te bedanken voor de verbazingwekkende uitnodiging die onverwacht een mysterieuze, maar belangrijke gebeurtenis voor haar had blijken te zijn. Maar toen ze voor Miriams huis stopten, had Frances nog altijd niet de moed gevonden om iets te zeggen.

Ze stapten uit de auto. ‘Dank je,’ zei Frances bedeesd, veront-rust door de ontoereikendheid van haar woorden.

‘Ga vanmiddag maar wat zonnebrandcrème kopen,’ zei Miriam. ‘Ik kan je niet steeds de mijne laten gebruiken.’

Frances bleef stokstijf staan terwijl ze dit overwoog. ‘Bedoel je dat we morgen weer gaan?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Ik ga elke dag,’ zei Miriam, zonder echt antwoord te geven op de vraag.

‘En nodig je me uit om weer mee te gaan?’

Miriam wilde niet zo ver gaan dat ze dat toegaf. ‘Ik vertrek elke ochtend om half zes, en er is plek in de auto. Maar ik wacht op niemand.’

Frances rende grijnzend naar huis. Ze vertelde haar verbaasde ouders over de ochtend.

‘Ga je nog een keer?’ vroeg haar vader.

‘Natuurlijk,’ riep Frances uit. ‘Ik heb een heerlijke dag gehad.’

‘Je bent verbrand, schat,’ riep Elinor. ‘Als je daar bent, moet je de hele tijd in het water blijven. Dan brandt de zon niet zo op je huid.’

‘O, mama. Ik vind het zo heerlijk in het water. Ik kan bijna niet wachten tot het ochtend is.’

Elinor Caskey leek erg blij te zijn met deze aankondiging. Ze had nog weken daarna geen kwaad woord te zeggen over Miriam, die Frances de kans gaf om elke dag in de Golf te gaan zwemmen.

Op die eerste tocht was de toon gezet voor de rest van de zomer. Op elke zonnige ochtend van de week reden Miriam en Frances naar Pensacola Beach. Miriam zei zelden meer tegen haar zus dan: ‘Ben je klaar?’ of ‘Heb je geld bij je voor de tolbrug?’. Miriam lag op haar handdoek te lezen en te slapen, terwijl haar huid steeds bruiner kleurde. Frances zwom in de Golf, waarbij ze soms de golven doorkliefde, soms in het kalme water meters onder het oppervlak zwom, en zich soms loom liet voortslepen door de onderstroom. Op een keer bleek ze zo ver te zijn afgedreven dat er een school springende dolfijnen langs haar heen trok. Ze sloeg een arm om een van de kleinere exemplaren en werd kilometerslang voortgetrokken op een snelheid die ze nooit eerder had behaald. Een andere keer dook ze diep onder

water om niet te worden gezien door de zeelieden op een passerende garnalenboot, en wist ze maar net te voorkomen dat ze verstrikt raakte in hun netten. Toen de boot weg was, vroeg Frances zich af waarom ze zich expres en instinctief aan het zicht had onttrokken. Toen besepte ze dat het achterdocht zou opwekken als ze zo ver van het strand werd gezien. De vissers zouden niet geloven dat het voor een zestienjarige niet gevaarlijk was om acht kilometer voor de kust rond te dobberen.

Iets aan haar uren in de Golf herinnerde Frances aan de tijd dat ze ziek was geweest en aan een nog onduidelijkere periode langer geleden. Ze leek haar bewustzijn te verliezen zodra ze 's ochtends de eerste golf doorkliefde, of liever gezegd, ze leek haar identiteit als Frances Caskey te verliezen. Ze werd iemand, of iets, anders. Ze kon van voor zeven uur, als zij en Miriam bij het strand aankwamen, tot elf uur blijven zwemmen zonder de bodem aan te raken, zonder moe te worden, zonder bang te zijn voor de onderstroom, haaien, kwalen of kramp, en zonder te verdwalen. Als het tijd was om terug te gaan zei ze niet tegen zichzelf: Miriam is klaar om terug te gaan. Ze liep alleen ineens vanuit de golven het strand op. Het gevoel deed denken aan de keren dat haar moeder haar in bad had gedaan toen ze drie jaar eerder ziek was geweest. Frances herinnerde zich niets van die tijd, behalve het moment dat haar moeder haar in haar armen nam en uit het water tilde. In die beweging was haar identiteit, die ze in het water tijdelijk was kwijtgeraakt, weer bovengekomen. Terwijl ze door de branding naar boven kwam en het zand en de stukjes schelp onder haar voeten voelde, kwam haar oude identiteit weer naar boven en vergat ze alles wat ze zo ver buiten de kust had gevoeld en ervaren.

Miriam maakte altijd een opmerking in de sfeer van: 'Ik heb één of twee keer opgekeken om je te zoeken, maar ik kon je niet zien. Op een dag vertel ik Oscar hoe ver je de zee in zwemt. Op een dag verdrink je en dan geeft iedereen mij de schuld.'

Op hun altijd woordeloze terugrit naar Perdido probeerde Frances zich te herinneren hoe ze al die uren in het water had doorgebracht. Ze probeerde zich te herinneren hoever ze de zee in was gezwommen, hoe diep ze had gedoken, welke vissen ze had gezien. Maar met de bonzende zon op haar oogleden kwam er niets meer boven dan een vage indruk dat ze zo diep was gedoken dat het zonlicht slechts een zachte zeegroene gloed produceerde. Of ze herinnerde zich vaag dat ze in kleermakerszit zes kilometer buiten de kust op de golvende zandbodem had gezeten, of dat ze had gejaagd op zeeforellen en krabben, die verleidelijk dichtbij kwamen, en die ze daarna had opgegeten. Al die dingen had ze natuurlijk gedroomd, want hoe kon dat echt waar zijn? Hoewel Frances vier uur in het water had doorgebracht en niet had ontbeten, had ze nooit ook maar een klein beetje honger als ze het zand op liep in de richting van de handdoek waarop Miriam lag te zonnebaden. Thuis moedigde haar vader haar aan om bij het avondeten iets te eten, maar haar moeder zei altijd: ‘Als Frances zegt dat ze vol zit, moeten we haar met rust laten, Oscar. Als ze eten wil, weet ze vast wel waar ze het moet halen.’